

De simple principper, der fik Calvary Chapel til at vokse

Fra Chuck Smiths bog "Harvest", oversat af Daniel Jacobsen med tilladelse fra forfatteren.

Mange kirker bygger på pastorens personlighed, og som et resultat heraf, kan arbejdet i kirken ikke kopieres og konceptet kan ikke videreføres. At prøve på at efterligne en andens personlighed, er aldrig en succes. Gud har skabt os alle, som unikke individer og hans ånd salver os i overensstemmelse med vores individuelle evner.

Mange gange gør en pastor, som er ivrig efter at kirken skal vokse, den fejl, at han går til de store succesrige kirker og ser i deres programmer og hvordan pastorerne forholder sig til sine medlemmer. Pastoren prøver så at kopiere programmet og personligheden fra andre kirker, og det virker bare ikke.

Det er sandt, at Gud virker gennem personligheder. De spiller en meget vigtig rolle i den måde, vi forholder os til mennesker på. Men fordi Calvary Chapel bygger på principper i stedet for på en personlighed, kan principperne videreføres og kan dermed bruges i alle slags mennesker. Gennem følgende af disse simple principper har Calvary Chapels pastorer grundlagt adskillige kirker – med stor succes. Lad mig dele disse principper med jer.

Da jeg først begyndte som pastor, tjente jeg i en kirke, hvis vigtigste opgave var at evangelisere. Dette afspejlede sig i, at den første information, der skulle stå på min månedlige rapport, var antallet af mennesker, som var blevet frelst. Derefter skulle der stå, hvor mange der var blevet døbt. Jeg havde så ofte hørt, at kirkens primære formål var at evangelisere i verden, så hver gudstjeneste, jeg prædikede i, var på en eller anden måde evangeliserende. Den var skrevet så folk kunne tage imod Jesus Kristus som deres Herre og Frelser.

Min største frustration kom, når jeg havde forberedt en "super" evangeliserende prædiken, som helt sikkert ville omvende selv den mest hårdhjertede synder, men da jeg så ankom til kirken, så jeg til min store skuffelse, at der ikke var bare én eneste synder i hele forsamlingen.

Mens jeg stod på prædikestolen, kiggede jeg ud over forsamlingen og så, at jeg kendte dem alle ved fornavn, så derfor vidste jeg, at der ikke var en eneste synder i hele bygningen. Mens vi sang, bad jeg til Gud, om Han ikke nok på en eller anden måde ville sende en synder. Men da mine bønner ikke blev hørt, måtte jeg prædike min omvendelsesprædiken til kristne. Der var intet håb om omvendelse. Som regel kunne jeg score nogle få point ved at tugte forsamlingen for ikke at være den slags vidner, som Herren ville have dem til at være. Jeg fortalte dem, at hvis de havde tjent Herren og gjorde hvad Gud ville have dem til at gøre, ville de have taget nogle af deres naboer med, så de kunne høre Guds ord og kunne blive frelst. Jeg begyndte at "piske" fårene, fordi de ikke fik menigheden til at vokse, og fordi de ikke vidnede for Jesus Kristus.

Det gør ondt i mit hjerte, når jeg tænker tilbage på den tid, hvor jeg skabte frustrerede skyldtyngede troende. De var skyldtyngede, fordi det, jeg sagde, var korrekt. De var ikke de vidner for Jesus, som de burde være. Deres liv kunne ikke måle sig med Bibelske standarder. De var frustrerede, fordi de valgte at leve et sejrrikt liv, men de vidste ikke hvordan det skulle gøres, eftersom deres pastor fremhævede evangelisering i stedet for at opbygge Kristi legeme.

Dette var det første princip. Helt traditionelt følte jeg, at kirkens primære formål var at evangelisere i verden. Men Bibelsk set, fortæller Paulus os i Efeserne 4, at kirkens primære formål, er at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op til arbejdet i tjenesten. Kirken eksisterer for at modne folk og gøre dem til en enhed i tro, så de ikke længere er som åndelige spædbørn, men udvikler sig fuldt ud i Jesus Kristus. Ved at jeg konstant lagde vægt på omvendelsen fra synden og læren om dåben, gjorde jeg noget forkert, ved ikke at bringe folk ind i et mere modent forhold med Gud, og de blev ved med at være som åndelige spædbørn.

Det andet princip i min tjeneste fik jeg på en interessant måde.

Mine prædikener handlede om et emne taget fra forskellige skrifter i Bibelen. Der var ikke noget mønster i mine prædikener. En uge var min tekst fra Matthæus, den næste fra Esajas, den følgende uge fra

Åbenbaringen og så fra 1. Mosebog. Jeg ville tale ud fra et hvilket som helst emne, som interesserede mig lige den uge, eller hvilket som helst skriftsted, som lige havde talt til mig. Den sværeste del af at være pastor på dette tidspunkt var at finde den tekst, der skulle prædikes over. Ofte læste jeg en bog i Bibelen, indtil en skrift stod klart for mig, og ud fra den ville jeg så udvikle min prædiken. Jeg fandt ud af, at jeg havde prædikener til omkring to år, som indeholdt gode emner, og så løb jeg tør for idéer. Sådan var mine første pastorater, hvor jeg tjente hvert sted i to år. Efter jeg havde brugt min toårs-tekst, ville jeg prøve at blive forflyttet til en anden kirke. Dette fortsatte indtil vi boede i Huntington Beach. Vi var ved at nærme os slutningen af de to år, og det var tid til at flytte igen, men der var opstået et problem. Vi var blevet "forelskede" i Huntington Beach. Vi nød at bo der, og vores lille pige var nu begyndt i skolen. Vi ville ikke forlade stedet.

Pludselig var jeg under pres – jeg skulle finde flere tekster til prædikerne. På dette tidspunkt læste jeg bogen "Apostlen Johannes" af Griffith Thomas. I et af kapitlerne havde han fremhævet studierne af Johannes 1. brev. Da jeg så nærmere på disse, fandt jeg ud af at de var fremragende prædikener og der var omtrent 40 af dem. Jeg besluttede, at jeg ville gennemgå Johannes 1. brev, ved søndag formiddagsgudtjenesterne. Vi kunne på den måde, være endnu et år i det fællesskab, vi var blevet så glade for. Jeg købte adskillige bibelkommentarer om Johannes 1. brev og begyndte et entusiastisk studie af brevet. Jeg udvidede Griffith Thomas's studier, og vi brugte et helt år på 1. Johannes.

Det interessante var, at igennem dette år, oplevede vores kirke større vækst, end vi nogensinde før havde set. Vi havde også flere omvendelser og flere blev døbt. Folk var pludselig fyldt med glæde ved at vandre med Kristus, de oplevede en større kraft over synd, og de fik en større vished i deres frelse. Selvfølgelig var dette de tre grunde til, at Johannes skrev brevet og vi blev fortalt, at Guds ord ikke ville vende tomt tilbage, men ville fuldende grunden til at det var sendt. Dette brev blev sendt for at bringe troende ind i en mættet glæde, frihed over synden, og give vished om deres frelse, og Guds Ord gjorde dets arbejde i medlemmerne og i menighedens liv.

Jeg havde lært det andet princip. Gennemgående udlægning af Bibelen giver bedre føde til flokken end emneundervisning.

Da året med 1. Johannes var ved at være omme ville vi stadig ikke forlade Huntington Beach. Nu var stilen til undervisningen lagt, nemlig at undervise gennem en bog i Bibelen ad gangen, så nu valgte jeg at gennemgå Romerbrevet. En professor havde sagt, at Romerbrevet kunne forandre enhver kirke. Jeg købte så mange kommentarer, jeg kunne finde om Romerbrevet, og vi brugte to år på det. I dette tidsrum fordobledes kirkens antal medlemmer. Helligåndens arbejde virkede i folks hjerter, idet de og jeg personligt opdagede Guds nåde og begyndte at føle tættere og fornyet fællesskab med Gud. Det var på dette tidspunkt, at jeg fik en ny udgave af "Halley's Bibel håndbog" (jeg gav altid min væk til nyomvendte).

På forsiden, stod der at: "side 814 var den vigtigste i bogen". Så jeg bladrede om til denne side for at se, hvad Mr. Halley følte var det vigtigste. Det var det simple forslag, at enhver kirke havde en samlet Bibel-læseplan, og at pastorens prædiken var fra det, som blev læst i Bibelen den forløbne uge. Jeg havde aldrig ført folk gennem hele Bibelen. Hvis sandheden skal frem, havde jeg aldrig selv sat mig ned, og læst Bibelen fra start til slut.

Så her lærte jeg det tredje princip. Jeg besluttede, at jeg ville få forsamlingen til at starte på at læse hele Bibelen, 10 kapitler om ugen, og prædikenerne ville være ud fra de kapitler som vi havde læst. Jeg har fulgt denne fremgangsmåde i mange år nu, og har set mennesker for første gang i deres liv læse Bibelen igennem fra start til slut.

Disse to overgange – fra emneprædikener til en mere forklarende undervisning, og til at læse gennem hele Bibelen – har lært mig nogle meget fascinerende ting. For det første har jeg måtte indse, at igennem de første år i mine emneprædikener, var mine prædikener ikke sandt bibelske. Selvom jeg har holdt hver eneste prædiken ud fra Skrifterne, var mine prædikener ikke bibelsk balanceret. Bibelen fortæller om Guds og menneskets rolle i frelse. I flertallet af de emneprædikener, som jeg havde holdt, var der lagt vægt på menneskets ansvar overfor Gud. Mine prædikener tilskyndede folk til at bede, til at vidne, til at overgive deres liv, til at tjene Herren.

Men når du virkelig gennemarbejder en bog i Bibelen fra start til slut, vil du opdage, at der er lagt større vægt på, hvad Gud har gjort for mennesket, end hvad mennesket skal gøre for Gud. I mine emneprædikener

fortalte jeg folk, hvad vi skulle gøre for Gud med forventningen om, at Gud måske ville svare os. Jeg gjorde mennesket til initiativtager og Gud til den, der svarede. For eksempel, hvis du giver, vil Gud give tilbage til dig i rigt mål. Hvis du priser Herren, vil du blive velsignet med Hans nærvær, for Han bor i dem der priser Ham. Hvis du vil vinde sjæle, vil du være vis og skinne som stjernerne for evigt.

Men jeg lærte, at Gud altid er initiativtageren og at Hans del altid kommer først. Tag brevet til Efeserne som eksempel. Paulus bruger de første tre kapitler af brevet til at fortælle menigheden, hvad Gud har gjort for dem. I indledningen skriver han: "Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, som i Kristus har velsignet os med al himlens åndelige velsignelse." Så skriver han om de herlige åndelige velsignelser og fordelene, som vi har fra Gud. Det er først, da han når til kapitel fire, at han starter med at fortælle om det menneskelige ansvar ved at formane folket til at vandre værdigt i deres kald, hvad end de er kaldet til.

Gud var initiativtageren og Paulus formanede mennesket til at svare Gud. Jeg fandt ud af, at når mennesker begynder at opdage, hvem Gud er og alt, hvad Gud har gjort, bliver de ivrige efter at svare Gud, og skal ikke tvinges til at bede eller tjene. Nu tjente menigheden frivilligt. De kunne ikke gøre nok for Herren når de indså alt det, Han havde gjort for dem.

Den anden ting, jeg lærte af disse principper, var at evangelisering er et naturligt biprodukt af en sund kirke. Når jeg i mine første år af min tjeneste konstant opfordrede mennesker til at gå ud og vinde sjæle for Jesus Kristus, var antallet af mennesker, som blev frelst, meget lille. Da jeg begyndte at brødføde Kristi legeme med Guds ord, havde vi flere omvendelser og flere blev døbt i det første år, end vi nogensinde havde set i nogle af de foregående år i vores menighed. Folk blev ved med at vokse i deres tro. Antallet af medlemmer var fordoblet det næste år, og det blev ved med at vokse, fordi folk nu var stærke og åndeligt raske.

Da skete en tredje interessant forandring, som kom ud af disse oplevelser. Ved jul og påske var det hele som et "galehus". Der var altid så mange, der kom i søndagsskole og i kirke, at faciliteterne ikke kunne bære det. Dem, der bare kom en eller to gange om året, kom ved disse højtider, men det opmuntrede dem ikke til at begynde at komme i kirke igen.

For at løse problemet med de overfyldte rum og den generelle "forvirring", besluttede vi, at vi ved jul og påske ikke ville have søndagsskole efterfulgt af kirke, men vi ville have søndagsskole for børnene og søndagsgudstjeneste for de voksne samtidig. Vi havde så tit førhen set, at mange ville komme i søndagsskole og så køre igen før kirke, og disse ville aldrig høre evangeliet. Så ved at bringe de voksne sammen for at lære, havde de en større mulighed for at modtage evangeliet.

Alle syntes meget godt om dette og vi fortsatte med det resten af året. Vi opdagede også, at når børnene blev undervist på deres eget niveau, var det bedre for dem og de voksnes koncentration var også større, når børnene ikke var der til at distrahere dem. Når nu morgengudstjenesten og søndagsskolen var samtidig, blev jeg på en måde lærer i de voksnes klasse, som blev holdt i hovedsalen.

Senere kom vi naturligt ind i det fjerde princip: dobbelte gudstjenester. Dette fungerede bedre, fordi så kunne lærerne, der underviste i søndagsskolen komme til den anden prædiken, og på den måde fik vi også mange flere frivillige til søndagsskolearbejdet.

Da vi fik to prædikener hver søndag, fandt vi ud af, at en mindre sal og mindre faciliteter kunne bruges til det dobbelte antal mennesker. Så da vi byggede en ny kirke, byggede vi den med hensigt på, at vi skulle holde to gudstjenester. Vi erfarede, at nogle kunne lide at komme tidligt, andre sent – og vi kunne forøge antallet af medlemmer uden at forøge faciliteterne og ledelsen. Som et gode havde vi nu to forsamlinger, der kom i en kirke. Det betød, at den ene forsamling kunne støtte lokalområdet økonomisk og resten kunne støtte missionen med det, de gav. Da der senere kom en tredje søndagsgudstjeneste til, blev det endnu mere spændende, for vi kunne nu give to tredjedele af vores budget til missionen, mens vi selv kun brugte en tredjedel til vores egne behov. Dette har fortsat indtil i dag.

Og så lærte jeg det femte princip til at opbygge en stærk kirke. Vi oplevede en sådan vækst og så mange nyomvendte, at vi fangede opmærksomheden hos regeringen. Da en stor kirke i vores distrikt skulle åbne, blev jeg spurgt om jeg ville indvie den. Nogle i den kirke blev interesseret i Helligånden. De spurgte mig, om jeg ville begynde et bibelstudie i deres hjem, for de sagde, at de ikke kendte Bibelen fra andet end deres bønnebog. Bibelstudiet blev snart så stort, at vi måtte dele det i to.

Betydningen af at have et hjemmebibelstudie var en uvurderlig lektie. I disse hjemmebibelstudier udviklede jeg en hel ny måde at undervise på. I stedet for søndagens talekunst, sad jeg og talte med dem på en hel naturlig måde. De følte, at de godt kunne afbryde mig, når der var noget, de ikke forstod, og det blev en animeret diskussion. Jeg fandt ud af, at opmærksomheden var skærpet. Efter 30 minutters prædiken i kirken blev folk rastløse, men her kunne vi sidde i 1½ til 2 timer i et hjem, og folk blev ved med at lytte – faktisk var de skuffede, når jeg stoppede.

Senere, da vi startede Calvary Chapel, begyndte vi adskillige hjemmebibelstudier. Det ene bibelstudie var mandag aften. Det var primært for de unge og foregik i et hus i Costa Mesa. Gruppen blev hurtigt så stor, at vi ikke længere kunne være i hjemmet. Der sad unge mennesker i stuen, i køkkenet, på trapperne, i entreen og der var flere udenfor, som ikke kunne komme ind. På dette tidspunkt byggede vi vores første chapel. Så snart fliserne var blevet lagt, skyndte vi os at sætte lys op, så alle de unge kunne sidde på fliserne og lytte. Vi byggede væggene op omkring dem, som tiden gik. Det var på dette tidspunkt, vi begyndte at nå hundrede af unge mennesker, som havde været involveret i hippiekulturen. De elskede at sidde udenfor og bare høre pastoren tale med dem i stedet for at prædike for dem.

Fra disse uformelle samtaler udviklede jeg måden at undervise naturligt på, det var næsten en underholdende undervisning. Jeg talte bare med forsamlingen om Gud, herligheden ved hans natur og hans kongerige. Jeg fandt ud af, at hvis jeg talte i stedet for at prædike, ville opmærksomheden holde længere, når de sad med deres Bibler og lærte Guds ord at kende. En halv times prædiken kan slå folk ud, men en times undervisning, hvis det bliver gjort på en lidt underholdende måde, slår ikke folk ud.

Dette er ikke komplicerede principper. Faktisk er hemmeligheden, som jeg prøver at få dem, der er ivrige efter at starte som pastorer til at forstå, at de skal lære Guds Ord fra sig på en simpel måde. Tradition kan være en svær ting at overvinde, men hvis kirken ikke gror, kan det være meget mere nedslående. Det har været spændende at se Calvary Chapels gro over hele landet, når Guds rige rører ved menneskers liv. Høsten af sjæle til Guds rige er målet. Må Gud altid modtage æren og herligheden for det alt sammen.

Et andet vigtigt princip, som pastorer lærer i Calvary Chapel, er total afhængighed af Helligånden til at hjælpe dem med at forkynde Ordet. Jesus sagde, at Helligånden ville lære dem alle disse ting og bringe de ting, som de havde lært, frem i deres hukommelse. Paulus sagde, at den naturlige mand ikke kunne fatte de ting, som var åndelige, og han kunne heller ikke se dem, for de er af den åndelige verden. Det, som man finder i Calvary Chapel, er Guds ånd, som arbejder gennem Guds ord og forandrer Guds folk.

Der er mange kirker, som tilbyder strålende bibelundervisning, men næsten benægter Helligånden. Dette skaber død ortodoksi. Folket kan være kyndige i Skriften, men det har ikke forandret deres livsform væsentligt. De har en form for guddommelighed, men de fornægter kraften.

I den anden grøft er de kirker, som lægger stor vægt på Helligånden, men forsømmer at studere Guds ord. Dette leder til følelsesmennesker og en ustabil tilstand, som er åben for enhver form for lære og listig menneskelig bedrageri. Mange falske lærere har fundet ud af, at de kan plante deres lære i en kirke, der er overvældet af følelsesmæssige oplevelser. Det er så vigtigt at have en balance mellem Ordet og Ånden, så man kan se den livsforandrende kraft, som Gud gør, og have en stabil vækst i Kristi legeme.

I Calvary Chapel har vi tillid til, at Gud guider os. Gud sørger for vores behov, så der bliver aldrig lagt vægt på penge. Mange af vores kirker lader ikke engang en kollektkurv gå rundt, men sætter en boks ved indgangen, så de, der vil, kan give noget. Gud har aldrig været flad eller på randen af bankerot. Pastorerne har lært, at Gud altid dækker vores behov og de ting, Han vil se fuldendt. Gud behøver ikke støtte fra sit folk til at holde sine "forretninger" kørende, men mennesket behøver Gud.

Det er sørgeligt at se mennesker blive drevet væk fra kirken, fordi den spørger om penge. Nogle er stoppet med at komme i kirke, fordi de ikke havde noget at give, og de følte sig pinligt berørt. Det lader vi ikke ske i Calvary Chapel, fordi man aldrig bliver spurgt om at give penge. Som Paulus sagde: "Enhver skal give, som han har hjerte til — ikke vrangvilligt eller under pres, for Gud elsker en glad giver."

Hvis du spurgte mennesker, som besøgte Calvary Chapel og spurgte folk, der kommer der til daglig, hvad de er glædest for ved at komme, vil du sikkert høre meget forskelligt, men noget af det du oftest vil høre, vil være varme, kærlighed, lovprisning og afslappethed. Det første indtryk, du får, når du går til en gudstjeneste, er varmen af Guds kærlighed blandt hans folk. Du ser mange omfavnelser, som nok kan spores

tilbage til hippiernes dage. Der er megen glæde og latter. Der er også en ærbødig, men behagelig atmosfære, som reflekteres af det tøj, som folk har på. De føler ikke, at de behøver at tage deres fineste tøj på for at gå i kirke. Hvis de alligevel tager fint tøj på, føler de sig ikke ukomfortable. Man accepterer personen, ikke tøjet de har på. Dette går igen tilbage til hippiernes tid, hvor folk havde alt slags tøj. Chuck Girand, som sang med i gruppen "Love Song" i sine tidlige dage i Calvary, udtrykte det meget godt i sin sang, "Little Country Church" (lille landsby kirke), med linierne:

"Langt hår, kort hår
Nogle jakker og slips
Folk går endelig omkring
Og man ser fortiden i håret
lige ind i øjnene."

Musikken i Calvary Chapel er frisk og levende og fyldt med lovsange. Mange gange vil en lovsangsgruppe lede sange akkompagneret af guitarer, trommer og keyboard. Mange af sangene er skrevet af lederne af lovsangsgrupper og er så kommet ud til andre Calvary Chapels. Dette giver en ret god nutidig følelse. Ofte vil en ung person dele en sang og forklare at Herren lige gav ham den sang den aften.

I dag er de fleste kirker i Amerika højt organiseret og højt struktureret. Med dette mener jeg, at det kan give en stress-struktur og folk bliver afhængige af folk. I Calvary Chapel foretrækker vi en løsere struktur, da vi stoler fuldt ud på Herren. Det er interessant, at de fleste mennesker i Amerika i dag føler sig bedre tilpas i et uafhængigt afslappet liv, på denne måde fisker vi alene i en kæmpe dam, der er godt fyldt op, mens andre kirker prøver at fiske i meget mindre damme.

I Apostlenes Gerninger får vi fortalt, at da den kristne kirke blev født, fortsatte de troende trofast i apostlenes lære, fællesskab, brødsbrydelsen, og bønner (ApG 2:42). Dette er de fire ting, som markerede den første menighed, og disse ting markerer Calvary Chapels. Dette er de ting, som vi lægger vægt på, søger efter, og praktiserer, og vi har opdaget, at - som i den første menighed - tilføjer Herren dagligt flere til os.

Efter at have set Guds arbejde med dens mærkbare frugt kan man kun konkludere: "Gud tilhører æren og de store ting, Han har gjort".